

De Roze Tijgers

&

DE PIRATENKETING

Met dank aan

Jan, mijn ouders, Vince: de tijgers
die mij zo liefdevol omringen
als de schrijfster in mij haar ding moet doen.

Mijn welpjes,
die ik doodgraag zie:
Manou, Milla en ... Matisse!

May the Pink Tiger Force be with you!

Katja Retsin

De Roze Tijgers

&

DE PIRATENKETING

⌚ | LANNOO

We schrijven het jaar 1657. Een reusachtige bliksemschicht doorklieft de pikzwarte hemel. Een seconde later volgt de donder. Dit moet één van de zwaarste stormen van de afgelopen jaren zijn. Terwijl de regen met bakken uit de lucht valt, zijn tientallen matrozen druk in de weer met touwen en zeilen. **‘Alle hens aan dek!’** roept hun kapitein met bulderende stem, en toch is hij nauwelijks hoorbaar in deze vreselijke storm. Zijn fluwelen pak plakt tegen zijn lichaam en de veren op zijn hoed hangen doorweekt naast zijn gezicht. Een paar uur geleden zou hem dat nog ongeloofelijk gestoord hebben, maar op dit moment is kapitein Barbaroja* al lang blij als ze deze storm overleven. Zijn prachtige, ijzersterke piratenschip

* Spaans voor Roodbaard

lijkt wel een speelbal op de metershoge golven, en de wind giert om zijn oren. Dit komt niet goed, denkt hij bij zichzelf. Zou dit nu mijn verdiende loon zijn? Heb ik één keer te veel geplunderd? Hij denkt terug aan zijn laatste wapenfeit.

Gisteren hadden ze hier, voor de kust van het eiland Curaçao, een Nederlands schip overvallen. Alleen had Barbaroja niet verwacht dat de Nederlanders zich zo zouden verweren. In plaats van zich meteen over te geven – zoals de meeste schepen deden als ze die zwarte vlag met de doodskop zagen – hadden ze zich met hand en tand verdedigd. Hun ontmoeting was dus in een vreselijk bloedbad geëindigd. Barbaroja en zijn piraten hadden er lustig op los gehakt, tot er geen levende ziel op dat schip overbleef. En toen hadden ze de boel geplunderd. Voedsel, kleding, wapens: alles werd overgebracht naar hun eigen schip. Daarna deed de piratenkapitein nog een laatste inspectieronde op het veroverde schip, om te kijken of er nergens juwelen of goudstukken verborgen zaten. Die taak kon hij onmogelijk aan zijn kornuiten overlaten, want een piraat was nooit te vertrouwen. Zelfs niet als je samen op één schip de zeeën onveilig maakte. Kapitein Barbaroja was over de lichamen van de Nederlandse scheepslui naar de kajuit van hun kapitein gestapt. En daar had hij een hele zak vol kostbare juwelen gevonden. **‘Whoehaha!’** bulderde Barbaroja in de stilte

van het schip. Zijn gouden tanden blonken. 'Alles is voor de eerlijke vinder! **Whoehaha!**' Hij had alle voorwerpen, waaronder een gouden halssnoer met dikke schakels en grote edelstenen, snel in een zak gestoken en was teruggekeerd naar zijn schip. Daar waren alle piraten al een serieus feestje aan het bouwen dankzij de vaten wijn en bier die ze van het Nederlandse schip 'geleend' hadden. Barbaroja verborg zijn buit in een geheim kastje in zijn kajuit en ging daarna gezellig meevieren. Toen de avond viel en de meeste piraten dronken naar hun kajuit strompelden, werden ze helaas onaangenaam verrast door een storm die plots kwam opzetten... En daar zitten ze nu middenin.

Kapitein Barbaroja staat aan het roer en trotseert dapper het noodweer. Bang is hij niet: het woord 'angst' staat niet in zijn woordenboek. Hoe slecht de situatie er ook uitziet: hij zal met opgeheven hoofd ten onder gaan. Hij staat niet voor niets bekend als de meest **GEVAARLIJKE EN SCHRIKWEKKENDE** piraat aller tijden! En zo wil hij ook herinnerd worden. Dus nu de nood het hoogst is, en het schip al krakend en kreunend ten onder gaat, roept hij Carlos bij zich. Carlos is één van zijn dapperste piraten, en in tegenstelling tot vele anderen is hij nog slim ook. De ideale opvolger eigenlijk. Daarom krijgt Carlos de opdracht om de zak met kostbaarheden te gaan halen, rond zijn middel te binden en naar de kust te zwemmen, voor-

dat het schip met man en muis vergaat. Carlos zal dan de legende van kapitein Barbaroja in ere houden door over hem te vertellen en zijn levenswerk voort te zetten: het roven en plunderen van rijkelijk gevulde schepen. Carlos doet wat hem gevraagd wordt. Met **BIBBERENDE** knieën neemt hij afscheid van zijn kapitein en duikt het inktzwarte water in. En terwijl zijn schip naar de haaien gaat, kijkt Barbaroja hem in de gietende regen na en hoopt dat hij het zal halen. Het laatste wat hij ziet is een klein stipje mens in een reuzegrote massa water, verlicht door een hevige bliksemschicht. En dan wordt alles zwart.

Billie schrikt wakker uit een hevige droom. Of zeg maar gerust nachtmerrie. Ze hapt paniekerig naar adem. Jeetje, ze was bijna gestikt. **Nee, verdronken!** Terwijl ze de slaap hardhandig uit haar ogen wrijft, herinnert ze zich steeds meer van haar droom... Ze zat samen met een bende piraten op een prachtig schip, maar helaas werden ze overvallen door een zware storm. Er waren knallende donder, felle bliksem, een gierende wind en de regen leek wel een gordijn van water. Net toen het ernaar uitzag dat het schip met man en muis zou vergaan, werd Billie bij de kapitein geroepen. Het was een grote, gespieerde man met vele gouden tanden die blonken in het licht van de bliksem. Maar wat nog meer opviel, was zijn rode baard. Hij was zo rood dat het leek alsof hij geverfd was, maar dat

deden piraten niet, zeker? De kapitein bulderde over de gierende wind heen: 'Carlos, je bent mijn dapperste piraat en je hebt nog een goed stel hersens ook!' Billie keek verschrikt om zich heen. Had hij het tegen haar? Ze heette toch Billie? Wie was Carlos in hemelsnaam? 'Ik geef jou dus de opdracht mijn werk voort te zetten én de legende van Barbaroja door te vertellen aan al wie het horen wil.' Billie was nog steeds te verbijsterd om te antwoorden. Was dit een grap? Ze keek naar beneden en zag dat ze een los wit – nu ja, eerder grijs – hemd aanhad, met daaronder een kniebroek, lange kousen en schoenen met grote gespen op. Op haar hoofd plakte een kletsnat sjaaltje en een grote hoed. **Lieve help, ze was inderdaad gekleed als een piraat!** Ondertussen riep de kapitein – **HAAR** kapitein! – wat hij van haar verlangde: 'Ga naar mijn kajuit en zoek het geheime kastje in de rechtermuur. Het draait open als je op een verborgen knop duwt in het schilderij dat aan de muur hangt. Je haalt de zak met juwelen uit het kastje, bindt die rond je middel en zwemt dan naar de kust. Je wordt de enige overlevende, Carlos!' Terwijl hij dit zei, klopte Barbaroja hard op Billies schouder. Hij keek Billie nog eens doordringend aan en richtte zijn blik daarna weer op de woeste zee voor hem. Hij hield het roer stevig vast. Zo stevig, dat hij waarschijnlijk met roer en al naar de haaien zou gaan. Er ging een **RILLING** door Billie heen. Het kon natuurlijk van de koude en de nattigheid

zijn, maar eerlijk gezegd dacht ze toch dat het te maken had met de manier waarop deze dappere piratenkapitein ervoor koos om op zijn schip te blijven. Ook al was dat schip gedoemd om door de golven opgeslokt te worden... Ik kan maar beter maken dat ik in actie schiet, anders ben ik ook voer voor de vissen, schiet er door Billies hoofd. Vliegensvlug rent ze naar de kajuit van de kapitein. Nu ze erover nadenkt: hoe weet ze eigenlijk waar die kajuit ligt? 'Niet te veel nadenken, Billie,' zegt ze tegen zichzelf. 'Gewoon doen wat je gevraagd wordt en dan raak je misschien nog heelhuids van dit schip!' In de kajuit ziet ze het schilderij hangen. Het is een portret van een piraat met pikzwart krullend haar en een ooglapje. Hij staart Billie met een grote grijns aan. In zijn mond ontbreken een paar tanden. Ieuw, wat een **GRIEZEL!** 'Komaan, geen getreuzel,' spoort ze zichzelf aan. 'Waar zit die verdomde verborgen knop?'

Ze wrijft met haar rechterhand over het lelijke gezicht van de piraat en vindt een piepklein zwart knopje in zijn neusgat. Met bonzend hart duwt ze erop. Net naast het schilderij springt een houten paneel open. In het gat erachter ontdekt ze een stoffen zak. Billie kan haar nieuwsgierigheid niet bedwingen en graait erin. Haar ogen worden zo groot als schoteltjes als ze ziet wat ze in haar handen houdt: een gouden kroon bezaaid met edelstenen, een bijpassende halsketting en verder tientallen

deden piraten niet, zeker? De kapitein bulderde over de gierende wind heen: 'Carlos, je bent mijn dapperste piraat en je hebt nog een goed stel hersens ook!' Billie keek verschrikt om zich heen. Had hij het tegen haar? Ze heette toch Billie? Wie was Carlos in hemelsnaam? 'Ik geef jou dus de opdracht mijn werk voort te zetten én de legende van Barbaroja door te vertellen aan al wie het horen wil.' Billie was nog steeds te verbijsterd om te antwoorden. Was dit een grap? Ze keek naar beneden en zag dat ze een los wit – nu ja, eerder grijs – hemd aanhad, met daaronder een kniebroek, lange kousen en schoenen met grote gespen op. Op haar hoofd plakte een kletsnat sjaaltje en een grote hoed. **Lieve help, ze was inderdaad gekleed als een piraat!** Ondertussen riep de kapitein – **HAAR** kapitein! – wat hij van haar verlangde: 'Ga naar mijn kajuit en zoek het geheime kastje in de rechtermuur. Het draait open als je op een verborgen knop duwt in het schilderij dat aan de muur hangt. Je haalt de zak met juwelen uit het kastje, bindt die rond je middel en zwemt dan naar de kust. Je wordt de enige overlevende, Carlos!' Terwijl hij dit zei, klopte Barbaroja hard op Billies schouder. Hij keek Billie nog eens doordringend aan en richtte zijn blik daarna weer op de woeste zee voor hem. Hij hield het roer stevig vast. Zo stevig, dat hij waarschijnlijk met roer en al naar de haaien zou gaan. Er ging een **RILLING** door Billie heen. Het kon natuurlijk van de koude en de nattigheid

zijn, maar eerlijk gezegd dacht ze toch dat het te maken had met de manier waarop deze dappere piratenkapitein ervoor koos om op zijn schip te blijven. Ook al was dat schip gedoemd om door de golven opgeslokt te worden... Ik kan maar beter maken dat ik in actie schiet, anders ben ik ook voer voor de vissen, schiet er door Billies hoofd. Vliegensvlug rent ze naar de kajuit van de kapitein. Nu ze erover nadenkt: hoe weet ze eigenlijk waar die kajuit ligt? 'Niet te veel nadenken, Billie', zegt ze tegen zichzelf. 'Gewoon doen wat je gevraagd wordt en dan raak je misschien nog heelhuids van dit schip!' In de kajuit ziet ze het schilderij hangen. Het is een portret van een piraat met pikzwart krullend haar en een ooglapje. Hij staart Billie met een grote grijns aan. In zijn mond ontbreken een paar tanden. Ieuw, wat een **GRIEZEL!** 'Komaan, geen getreuzel', spoort ze zichzelf aan. 'Waar zit die verdomde verborgen knop?'

Ze wrijft met haar rechterhand over het lelijke gezicht van de piraat en vindt een piepklein zwart knopje in zijn neusgat. Met bonzend hart duwt ze erop. Net naast het schilderij springt een houten paneel open. In het gat erachter ontdekt ze een stoffen zak. Billie kan haar nieuwsgierigheid niet bedwingen en graait erin. Haar ogen worden zo groot als schoteltjes als ze ziet wat ze in haar handen houdt: een gouden kroon bezaaid met edelstenen, een bijpassende halsketting en verder tientallen

armbanden, ringen en zelfs een scepter. **Waw!** Dat moet van een koninklijk schip komen, dat kan niet anders. Terwijl Billie nog steeds verwonderd naar de juwelen in haar handen staat te kijken, voelt ze hoe het schip serieus naar één kant overhelt. Ze verliest bijna haar evenwicht. Het schip zal het niet lang meer volhouden... Oké, dat is het teken om te maken dat je hier wegkomt, Billie! Ze rent de kajuit uit, terug naar het dek. De storm raast erger dan daarvoor en het ziet ernaar uit dat het hele schip met man en muis zal vergaan. De kapitein staat nog steeds aan het roer, net een standbeeld. Terwijl ze de zak rond haar middel knoopt, kijkt hij haar aan. 'Ga, Carlos! Het is hoog tijd! En denk aan wat ik je gezegd heb: hou de legende van kapitein Barbaroja levend!' Billie steekt haar hand op bij wijze van afscheidsgroet en springt dan overboord, het inktzwarte water in. Het voelt alsof haar adem afgesneden wordt, zo koud is het. Billie probeert haar hoofd boven water te houden, maar de golven zijn onverbiddelijk. En die zak weegt zo zwaar! Ze trappelt als een gek, maar kan het niet houden en gaat kopje-onder...

En dat is dus het moment waarop Billie wakker schiet. Veilig, warm en vooral droog in haar eigen bed. Nu ze zich de droom weer helemaal levendig herinnert, gaat er een rilling door haar heen. Dat was behoorlijk **SPANNEND!** Maar ook heel erg vreemd... Sinds wanneer droomt ze eigenlijk over piraten? Wat een raar onderwerp. Of mis-

schien heeft het helemaal niks te maken met die piraten, maar wel met het water. Op het dakraam boven haar bed klettert de regen namelijk met bakken uit de lucht... Billie is haar droom meteen vergeten en kijkt **BOOS** naar al dat water. Dat is toch om meteen slechtgezind van te worden! Ze had zich een leuke zonnige vakantie samen met haar vriendinnen voorgesteld, en in plaats daarvan zit ze moederziel alleen in haar kamer. En ze zal hier nog lang zitten, want de sfeer thuis is ook niet om over naar huis te schrijven. Gisteren had ze een pittige discussie met haar papa gehad. Het onderwerp was natuurlijk zijn werk als inspecteur bij de politie, waardoor Billie niet met de andere **Roze Tijgers** mee op vakantie kon. Maar haar vader had haar al snel de mond gesnoerd door te zeggen dat ze het later wel zou begrijpen, als ze zelf 'de verantwoordelijkheid van een job had'. O, wat haat Billie het als volwassenen over **'later als je groot bent'** beginnen! Ze was dan maar met slaande deuren naar boven vertrokken. Helaas gebeurde dat net voor het avondeten. Ze had dus de hele avond geen eten gezien en was na een paar uur honger lijden van pure ellende in haar bed gaan liggen. Blijkbaar was ze daarna toch in slaap gesukkeld. Billie staart naar de gietende regen en zucht. Gebeurde er nu maar eens een mirakel waardoor ze haar vriendinnen achterna zou kunnen reizen...

‘Ik kan het nog steeds niet geloven’, zegt Nina. De helft van haar zin is onverstaanbaar omdat ze ondertussen keihard moet geeuwen. ‘Wat zeg je?’ vraagt Lily. En meteen daarna begint ze ook luid te geeuwen. ‘Vreemd toch dat geeuwen zo aanstekelijk is, hé. Ik zie jou geeuwen en dan moet ik automatisch ook...’ zegt Lily met betraande ogen van het geeuwen. Chiquita, die tussen hen zit en een dutje probeerde te doen, opent één oog en antwoordt knorrig: **‘Dat is omdat jullie verliefd zijn op elkaar...’** Bij iemand die niet **verliefd** op je is, werkt dat niet.’ Nina draait met haar ogen. ‘Hè, Chiquita, doe niet zo flauw! Wat voor een onzin is me dat nu weer... Als je niks anders kunt verzinnen, blijf dan maar slapen!’ Chiquita schiet rechtop in haar stoel: ‘Slapen? Nee, echt:

bedoel je **SLAPEN?** Ai **CARAMBA!** Hoe kan ik nu slapen als jullie de hele tijd zitten te tetteren?' Lily legt een hand op haar arm.

'Sorry Chiquita, het was niet onze bedoeling om je wakker te maken... Stil nu maar...' Nina knipoogt naar Lily en zegt: 'Maar nee, laat ze maar razen. Ze hebben haar helemaal achteraan in het vliegtuig nog niet gehoord, denk ik!' Lily kijkt Nina verschrikt aan. Wat zegt ze nu? **Chiquita gaat zo meteen ontploffen van woede!** Ze kijkt voorzichtig naar haar snel ontlambare vriendin en vreest het ergste. Maar tot haar grote verbazing heeft Chiquita een brede grijns op haar gezicht. En dan schieten ze alle drie samen in de lach. 'Sorry, chicas', maar het is echt belachelijk vroeg, hoor. Zeker voor mensen met Spaans bloed! Ik ben siësta's" gewend, niet om twee uur 's nachts opstaan om tegen vijf uur in de ochtend in een vliegtuig te zitten!' De meisjes lachen nog harder. Hier en daar kijkt een medepassagier **BOOS** op uit zijn slaap. 'Ssst, als we niet opletten, hebben we straks ruzie met iedereen en gooien ze ons van het vliegtuig!' fluistert Lily. 'Jij angsthaasje', lacht Nina. 'Dat zou ik nog weleens willen zien, iemand van het vliegtuig gooien. Ha!' 'Nee, inderdaad, da's belachelijk. Ze kunnen ons hoogstens opsluiten in het laadruim!' giert Chiquita. Lily trekt één wenkbrauw

* Spaans voor 'meisjes'

** middagdutje, typisch voor een warm land als Spanje